

Arrest

nr. 185 857 van 25 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Gemeente DENDERLEEUEW, vertegenwoordigd door het College van
Burgemeester en Schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 7 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Denderleeuw van 23 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DUFFELEER, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 september 2016 nam de burgemeester van de gemeente Denderleeuw de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en de beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan. drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 51, § 1, eerste lid, 51, § 1, derde lid, 51, § 2, tweede lid, 52, § 3, 52, § 4, vijfde lid, gelezen in combinatie met artikel 58 of artikel 60ter,1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 23/06/2016 werd ingediend door:*

Naam : B.
Voorna(a)m(en) : L.
Nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)
Geboortedatum : 24/02/1993
Geboorteplaats : KINSIHASA (CONGO (DEM. REP.))
Identificatienummer in het Rijksregister ...
Verblijvende te / verklaart te verblijven te : ...

om de volgende reden geweigerd :

[...]

[x] De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie ;

Volgende gevraagde documenten werden niet overgemaakt: bewijzen stortingen in het verleden (G., A. L.), attest OCMW (G., A.L.), bewijzen ten laste, bewijs van onvermogen uit land van herkomst (B., L.)

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 (dertig) dagen (wettelijke basis artikel 7,1 ,1° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken).“

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij werd bij aangetekend schrijven van 7 december 2016 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

2.2. De verwerende partij heeft noch een nota, noch een administratief dossier ingediend.

2.3. Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. Hierna zal blijken dat de door de verzoekende partij vermelde feiten als kennelijk onjuist moeten worden aangemerkt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Het eerste middel is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, en luidt als volgt:

“Eerste middel: SCHENDING VAN ARTIKEL 52 §2 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT VAN 8 OKTOBER 1981

Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoekende partij de vereiste documenten niet binnen de gestelde termijn heeft overgemaakt.

Terwijl artikel 52 §2 van het K.B. dd. 8 oktober 1981 een termijn van drie maanden na de aanvraag voorziet om de gevraagde documenten voor te leggen, en het dossier niet ten genoegen van rechte aantoonde wanneer deze termijn verstreek.

De bijlage 19ter die de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij omvatte, werd niet gedateerd. Er is dus geen enkele mogelijkheid voor verzoekende partij – of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – om na te gaan wanneer de door de wet voorziene termijn verstreek.

Art. 52 §2 van het K.B. dd. 8 oktober 1981 werd dan ook niet gerespecteerd en de beslissing dient te worden vernietigd.

Het middel is gegrond.”

3.1.2. Artikel 52 van het de koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt onder meer:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het

gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

[...]

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

[...]"

De Raad stelt vast dat de bijlage 19ter die door de verzoekende partij zelf bij het verzoekschrift werd gevoegd, uitdrukkelijk wordt gesteld:

"De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 22/09/2016 [...] de volgende documenten over te leggen: [...]"

Het middel mist derhalve feitelijke grondslag, waar het ervan uitgaat dat er geen enkele mogelijkheid was om na te gaan wanneer de termijn om de gevraagde stukken neer te leggen, verstreek. Daarenboven heeft verzoekster er zelf, in haar verzoekschrift, op gewezen dat zij de aanvraag had ingediend op 23 juni 2016, zijnde drie maanden voor het verstrijken van de termijn op 22 september 2016.

3.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Het tweede middel is evenzeer gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, en is gestoeld op de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, en wordt geadstrueerd als volgt:

"Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangetoond dat zij te kwader trouw is door de initiële visumaanvraag van de drie kinderen van mevrouw G. K. m.b.t. verzoekende partij af te wijzen omwille van haar meerderjarigheid, op de dag dat zij meerderjarig werd.

Naderhand wordt haar opnieuw de gezinshereniging geweigerd, wetende dat zij inwoont bij haar gezin dat volledig legaal in België verblijft.

Zulks is onredelijk. Een redelijk denkend mens kan deze negatieve beslissing onmogelijk begrijpen.

Het redelijkheidsbeginsel is dan ook geschonden.

Dergelijke gang van zaken is evenmin cfr. het zorgvuldigheidsbeginsel: duidelijk werd de weigeringsbeslissing niet op een zorgvuldige wijze voorbereid, en uit hetgeen voorafgaat werd zij niet gestoeld op een correcte feitenvinding.

Het middel is gegrond."

3.2.2. De Raad kan alleen maar vaststellen dat de grief voornamelijk is gericht tegen een eerdere beslissing waarbij een eerdere visumaanvraag werd afgewezen, die niet het voorwerp uitmaakt van het onderhavige beroep. Het middel is in zoverre dan ook onontvankelijk.

In de mate dat zij het kennelijk onredelijk en in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel acht dat thans opnieuw de gezinshereniging wordt geweigerd, moet erop worden gewezen dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de verwerende partij op niet deugdelijke of onredelijke wijze zou hebben vastgesteld dat zij de vereiste stukken niet heeft bijgebracht binnen de reglementair vooropgestelde termijn. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursverhouding geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en de verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij.

Een schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn niet aangetoond.

3.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.3.1. Het derde middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM. Het luidt als volgt:

“Doordat het bevel tot verlaten van het grondgebied genomen werd zonder het minste onderzoek of motivering.

Terwijl art. 8 E.V.R.M. het recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven voorziet: 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie; 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De moeder van verzoekende partij is de levensgezellig van dhr. A. L. G., Nederlander. Zij vroeg gezinshereniging aan met haar drie kinderen doch de Dienst Vreemdelingenzaken liet enkel de jongste twee naar België komen en wees de aanvraag van de oudste dochter af of de dag van haar achttiende verjaardag, omwille van haar meerderjarigheid. Zulks maakt manifest kwade trouw uit.

Verzoekende partij is nog zeer jong en haar gehele familie woont te Denderleeuw. Het bevel tot het verlaten van het grondgebied maakt een effectieve schending van het privé famili-een gezinsleven van verzoekende partij uit.

De bestreden beslissing laat niet toe na te gaan of met deze elementen rekening werd gehouden bij het afleveren van het bevel van het grondgebied en schendt dan ook de betrokken verdragsbepaling.

Het middel is gegrond en het bevel tot het verlaten van het grondgebied dient te worden vernietigd.”

3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Opdat de verzoekende partij zich zou kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, moet zij aantonen dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familieleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De Raad wijst erop dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

In casu moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij geboren is op 24 februari 1993, en zij dus op het ogenblik dat zij de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing indiende, met name op 23 juni 2016, de leeftijd had van 23 jaar. Uit het uittreksel uit de bevolkings- en vreemdelingenregisters, attest van gezinssamenstelling van de gemeente Denderleeuw dat bij het

verzoekschrift werd gevoegd, blijkt dat de moeder van verzoekster sedert 23 mei 2011 was ingeschreven op het adres in Denderleeuw en voordien in Aalst. De twee stiefzonen van de heer des huizes, waarvan kan worden aangenomen dat dit de andere kinderen van verzoeksters moeder zijn waarnaar zij verwijst, zijn sedert 10 april 2012 ingeschreven op het adres in Denderleeuw. Verzoekster zelf daarentegen is er ingeschreven sedert 24 juni 2016, en zij brengt geen enkel gegeven bij waaruit zou kunnen afleiden dat zij haar moeder en broers reeds eerder had vervoegd. Een en ander wijst erop dat verzoekster reeds minstens gedurende bijna 4 jaar niet meer had samengeleefd met haar broers en reeds sedert minstens bijna 5 jaar niet meer met haar moeder. Het is verre van duidelijk of verzoekster reeds had samengeleefd met haar stiefvader, die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Met een loutere verwijzing naar de huidige samenwoning toont verzoekster dan ook geenszins afdoende aan dat er in casu sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgt. Zij toont op geen enkele wijze aan dat zij niet zelfstandig kan functioneren, nu blijkt dat zij gedurende jaren gescheiden van haar moeder en broers heeft geleefd. Verzoekster betoogt dan wel dat haar ten onrechte een visum gezinshereniging werd geweigerd op de dag dat zij meerderjarig werd en lijkt daarmee te willen doen uitschijnen dat het gezin door die beslissing, en dus door omstandigheden buiten haar wil, werd gescheiden, maar uit haar verzoekschrift blijkt dat zij al van haar moeder gescheiden leefde toen de visumaanvraag werd ingediend. Zij stelt immers dat haar moeder een aanvraag gezinshereniging formuleerde toen zij zich reeds in België bevond terwijl zij en haar broers zich nog in het land van herkomst bevonden.

Gezien het totale gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar moeder, broers en stiefvader, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie die in casu is vereist, niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM niet aangetoond zodat verzoekster zich niet op deze bepaling kan beroepen.

3.3.3. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS